

TORONYIRÁNY

XVIII. 41.

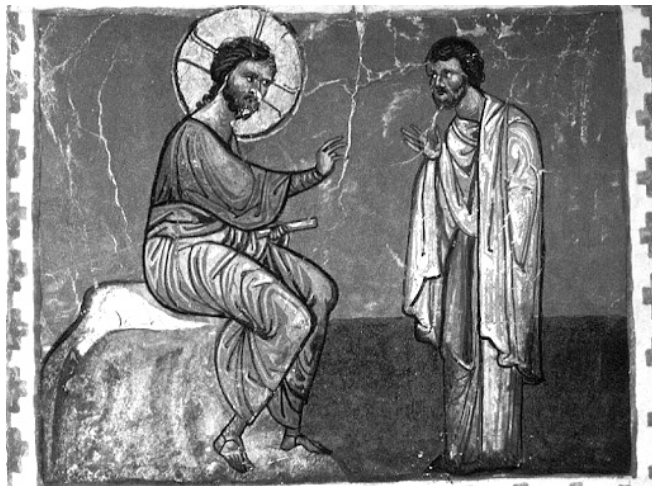
2024. október 13.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTEŚITŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Évközi 28. vasárnap

Október 18. Szent Lukács evangélista

Péter, az első apostol sem mentes teljesen a cserebere lelkülettől. Ő is arra kíváncsi, mit kap cserébe a feláldozott otthonért, az elhagyott családjáért, az árván maradt tóparti munkahelyért? Pedig előtte Jézus példája állt: a magát szolgaságig kiüresítő és végsőkéig engedelmeskedő Isten fiának a tanúsága. Nem egykönnyen éri fel ésszel a krisztusi életrend és értékrend új törvényeit.

Hogyan tudjuk legyőzni lépten-nyomon megmutatkozó, haszonleső lelkületünket, a tudatos vagy akaratlan önzést vallási életünkben? Hogyan lehetnének lényeglátó, teljesen Istenhez forduló, igazán bölcs emberek? Az apostolok is érezték ennek a kérdésnek a súlyát, a lelki szegénységre és egyszerűsége való elkötelezettség nehézségeit. Ezért kérdezték kissé ijedten: „Hát akkor ki üdvözülhet?”

Jézus válasza: Ami lehetetlennek látszik az emberi értelem és látszat szerint, az lehetséges Isten erejével. Új teremtményként születtünk újjá Jézus Krisztus által. Új emberként élünk, aki többre képes, mint a régi ember. Nem saját maga erejéből, hanem Isten kegyelméből. Arra vagyunk hivatva, hogy megvalósítsuk a jézusi áldozatkészséget és a szabad, ajándékozó szeretetet itt a földön. Atyánk ugyanis az ajándékozó Isten. Azt akarja, hogy gyermekei is olyanok legyenek, mint Ő és Egyszülött Fia, Jézus Krisztus.

Csanád Béla

A szentmise olvasmányai

- Bölcs 7,7-11** Aki Istentől valódi bölcsességet kér és aszerint él, minden szükséges jót megkap hozzá.
- Zsid 4,12-13** Isten ismeri, és egyedül ő ítéli meg hitelesen az ember személyét.
- Mk 10,17-30** Jézus a nagy vagyonnal rendelkező, a vallási előírásokat őszintén betartó fiatal embernek azt ajánlja, szabaduljon meg vagyonától.

Jézus követése és a gazdagság

Jézus folytatni akarja fizikai és szimbolikus jelentésű útját Jeruzsálemben, de valaki ismét feltartóztatja. A férfiről, akit Máté fiatal embernek, Lukács vezetőnek ismer, csak a történet végén tudjuk meg, hogy „gazdag”. Ennek a ténynek talán Jézus van tudatában kezdettől fogva, vagy legalábbis az elbeszélő úgy mutatja be őt, mint aki tudja, mire van szüksége a hozzá fordulónak. Gesztusai alapján a Jézushoz lépő férfi igen nagy tisztelettel van iránta, sőt kérlelni akarja, mint az előtte szintén térdre eső (gonüpeteó), végső szükségét szenvedő leprás (1,40). Jézust a zsidó irodalomban szokatlan címmel „jó Mesternek” szólítja. Az agathosz – „jó” szó Márk evangéliumában ezen a történeten kívül csak a 3,4-ben fordul elő, ott éppen Jézus kérdésében, a „jó vagy rossz” tettekkel, azaz gyógyításokkal kapcsolatban. Ez az ember az „örök életet” szeretné elnyerni, arról kérdezi Jézust, mint egyfajta bölcs tanítót (vö. Péld 13,14; 16,22; Sir 21,13), akit eddigi tettei hitelessé tettek előtte. Az örök élet az előző szakaszokban az „Isten országa” színimájának is bizonyult (vö. a mondásokat az Isten országába való majdani belépésről: 9,43-47; 10,15). A térdre boruló ember megszólításában mindenestre nehéz ironiát vagy túlzott hízkelkedést látni, ahogy azt egyes értelmezők feltételezik. Jézus nemrég jelentette ki, hogy az Isten országa elsősorban ajándék (10,15) – vajon félreértés, hogy tenni is kell érte valamit? Talán ebből fakad az a látszólagos kedvetlenség, amellyel a 18. versben a szokatlan, de alapjában véve megtisztelő „jó Mester!” megszólítást visszautasítani látszik? Jézus inkább emlékeztetni kívánja a gazdagot kérdésének és megszólításának valódi távlatára (K. Stock). Jézus kérdése, illetve a kérdést kiegészítő mondás („Senki sem jó, csak az Isten”) jelen formájában leginkább egyfajta bölcsességi rejtvényhez, találós kérdéshez hasonlítható. Jézus kérdése („Miért mondasz engem jónak?”) tehát nem elutasítás, nem olyan kérdés, amelynek a válasz előre adott, hanem valódi kérdés, amelyet azután a kiegészítő mondat abba az irányba indítana el, amelyben a helyes válasz keresendő.

Jézust éppen azért lehet jónak mondani, azért volt képes a „jót” tettekben végbevinni és tanítani, mert ő szoros kapcsolatban van Istennel (vö. 2,7.10). Ha a Jézushoz érkező valóban felismerte Jézus „jóságát”, akkor nem lesz számára nehéz az sem, hogy a kapott választ valóban elfogadja. Jézus mindenestre ezután a közbevetett kérdés után ad először választ: „Ismered a parancsokat!” (19. vers). Jézus, ahogy máskor is, itt is visszautal a Törvényre, mégpedig annak egyfajta szociális olvasatát nyújtva. Olyan álláspontot fogalmaz meg, amely nem megszünteti, hanem megerősíti a Törvényt. A tízparancsolat második táblájából idéz, a felebarát iránti szeretet kötelezettségeit említi, meglepő módon utolsó helyre sorolva a szülők iránti tisztelet parancsát, amely eredetileg bevezette a sorozatot. Ez bizonyos mértékig már előkészíti rövidesen megfogalmazott tanítását, miszerint az ő követésével a családi kapcsolatok viszonylagossá válnak. A „Ne csalj” tiltás ugyan nem szerepel a tízparancsolat szövegében, de felfogható úgy, mint a MTörv 20,17 vagy 24,14, illetve a Sir 4,1 áthallása. Egyes kéziratok valószínűleg azért hagyták ki, mert nem találták a tízparancsolat szövegében, sem Máté és Lukács változatában. Mindez inkább a kiegészítés hitelessége mellett szól. A nagy vagyonnal rendelkező ember könnyen eshet a család kísértésébe. Az illető a 20. versben tovább kérdez, nem elégszik meg a számára ismerőssel és ismerhetővel. Tiszteletteljes megszólítását is átalakította már, elhagyva a „jó” jelzőt, most egyszerűen Mesternek szólítja Jézust. A zsidó fiúgyermek felnőttkora küszöbén lesz a „parancsok fia”, magára véve a felnőtteket kötelező törvény igáját (B. Witherington). Úgy tűnik, a parancsok megtartása önmagában elegendő volna az örök élet megszerzéséhez, de ennek az embernek még hiányzik valami. Jézus ismeri is belső helyzetét, el is fogadja a kérdését, sőt rátekinve meg is kedveli (21. vers; vö. 1,16.19; 2,14). Jézus felszólításának két része van. Az első a javak eladására és szétosztására vonatkozik, ez pedig megfelel a zsidóság elképzelésének a jámbor és istenfélő emberről (vö. Jób 1,1-5; 29,1-25). Ehhez egyébként ígéretet is kapcsol Jézus, amely újra a jövőre örök életre, mennyei kincs birtoklására vonatkozik. A felszólítás második része, hogy Jézus saját követésére buzdítja a földi javaktól szabaddá vált embert. Ez az a követés, amely az evangéliumnak ebben a központi szakaszában (8,22-10,52) egyre nyilvánvalóbban mint Jézus paradox útja, az elveszítve megtalált élet útja mutatkozik meg. Olyan paradox út ez, amelyet egyedül Jézus személyes példája hitelesít, amely a tanítványok tapasztalatában és hitében nem a halállal és megsemmisüléssel, hanem a feltámadással és örök élettel végződik. A gazdagság szétosztásának valódi jelentősége itt elsősorban nem a szegények megsegítése, hanem a Jézus követésére való szabadság. A szépen kibontakozó, egyre pozitívabb hangulatú beszélgetés gyorsan befejeződik. Az ember (arca) elsötétül (sztügnadzó), vagyis ő maga elszomorodik. Az olvasó csak most tudja meg, hogy az embernek nagy vagyona volt, amelyet képtelen feláldozni Jézus követéséért, lelkének valódi békéjéért, talán az örök életért.

Martos Levente

Nem leszek ideges! (21.)

Második rész Az ideges vérmérséklet

Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradotok és terhelve vagytok és én megnyhítlek titeket... és nyugalmat találtok lelketeknek. (Mt 11,28-29)

1. Haragvási hajlam

A haragos elkeseredettség bűn. „Aki testvérét nem szereti, sötétségben van” - mondja Szent János.

Azt mondják, hogy az ugató kutya nem harap. Valami ehhez hasonlót állapíthatunk meg a haragos vérmérsékletű embereknél. Az a harag, amely azonnal megnyilvánul és kitör, gyakran sokkal kevésbé veszedelmes, mint a lefojtott, befelé rágódó harag. Az ellenszenv mélyen belerögződik. A töprengés, a belső hánytorgás felnagyítja ezt a csekélységet, melyből azután lassan képzeletszülte szörnyeteg, krónikus ellenszenv, ördögi gyűlölet válik. Aki a haragvó elkeseredés szemüvegén át nézi a világot, hamisan ítéli meg az embereket. Mindenben és mindenkiben rosszindulatot lát, még azokban is, akik maradéktalanul jót akarnak. Az ilyen ferde emberekkel együtt élni pokol. Ők maguk is nehezen viselik el életüket, s a másokét is túrheterlenné teszik.

Semmi sem vakít el úgy, mint a haragvó kedély, különösen akkor, ha emberkerülésre kényszerít. Éppen a legfinomabb, legnemesebb emberek természetén uralkodik el adottságaiknál fogva a nehezen felismerhető harag. Ki botlanék meg könnyebben mások hibáin, mint az ideges, elmélyülésre hajlamos és magas eszményiségek felé törő melankolikus? Haragja, kedvetlensége kitartó és konok, mert hibák és szeretetlenségek ellen irányul és ezért jogosnak látszik.

2. A harag vaksága és bűne

A haragos vérmérsékletű ember igazságérzetében, igazságosságában és szeretetében könnyen megbántódik. Éles ítélkezése túlzott, az emberekkel szembeni elzárkózottsága végzetévé válik. Nem látja be, hogy haragossága a legnagyobb hibája. Pedig először saját szeméből kellene kiszednie a gerendát, mielőtt mások szeméből a szálkát akarná kihúzni. Haragja belső szenvedélyességéből fakad, s ezért nincs benne akarat és belátás arra, hogy megjavuljon. Mások tehetnek arról, hogy izgatott, mások azok, akik igazságtalanok vele. Pedig magatartásának oka saját adottságában, saját fegyelmezetlen természetében keresendő.

A becsvágyó ember érzékenysége nem tűr meg semmiféle vereséget, megaláztatást, énje ellen irányuló támadást. A mellőzésnek legkisebb árnyéka is izgalomba hozza. Ezért haragszik olyan gyakran és olyan hevesen. A kolerikus uralkodni akar, azt hiszi, hogy dühöngő haragjával megijeszthet, legyőzhet másokat, azt hiszi, hogy félnek majd tőle és hangoskodással elburkolhatja az uralmát féltő érzéseit. Semmi szín alatt sem akar akaratáról, ítéletéről lemondani, ezért fortyan fel, ha ellentmondanak neki. Sokszor hevesen védekezik akkor is, ha senki sem támadta meg. Uralomvágygal félti birodalmát, minden apróságnál féltékeny, iriggyé válik, minden pillanatban feldühödik.

Ha legtávolabbról is ellenfelet sejt valakiben, nyomban feltámad benne a haragos védekezés, és az illetőt rágalommal, becsméréssel, ártó híresztelésekkel támadja meg.

Minél jobban ragaszkodik az uralkodni vágyó ember valamihez, annál erősebben reagál. A becsvágyó Ámán bitófát állíttatott Mardochájnak afeletti dühében, hogy az nem akart térdet hajtani előtte. A kapzsi ember mértéktelenül sopánkodik, panaszkodik anyagi veszteségei felett. Az érzéki ember szüntelenül érzéki gyönyörök után fut és elismerésre törekszik. Káin azért haragudott Ábelre, mert az jobb volt nála; annyira átadta magát haragjának, hogy testvérgyilkosságra vetemedett. A harag azokat a legmélyebb szenvedélyeket szolgálja, amelyek annyira birtokukba vehetik az embert, hogy minden szeretet, jószág, irgalmasság iránti érzékét elveszíti. A harag a legjobb erényeknek, a türelemnek s az irgalmasságnak szöges ellentéte. A harag lelkiállapotában az ember vakká válik önmagával szemben is, különösen akkor, ha még hozzá betegesen ideges. A hirtelen haragú ember igen gyorsan kész a kifogással: „Nem tehetek másképp, ilyen a természetem.” Az érzékeny viszont azzal mentegeti magát, hogy igazságtalanok voltak vele szemben. A féltékenység, az érzékenység, a harag, a bosszúvágy, mint könnyen ingerelhető védekező érzések, igen gyorsan hatalmukba keríthetik az értelmet és mindig találnak mentséget önmaguk számára. A haragos ember nem elég nyugodt ahhoz, hogy önmagát helyesen láthassa, helyesen megítélhesse. Ha egyszer látná önmagát, amikor szeme villámlik, arca eltorzul; ha láthatná lelkét, melynek oktalansága, szeretetlensége, csúnyasága kiül a szemébe; ha látná, hogy a szeretetlenségnek mennyi bűne lakozik lelkének sötétségében! Bizony saját énjé lelkének csúnyasága ellen fordulna a vélt ellenséggel szemben érzett minden utálata és haragja.

A harag leggonoszabb következménye az Isten szeretete és kegyelme ellen irányuló elvakultság. A haragos ember nem küzd le ellenszenvét, megbántottságát, nem fogad el semmiféle tanácsot, intelmet és megkeményíti szívét Isten és az emberek jószágával szemben. Isten megvonja tőle kegyelmét, s így mindenféle bűnbe esik és napról-napra képtelenebb lesz arra, hogy saját elvakultságát felismerje. A test súlyos bűnei könnyen felismerhetők, s a bűnbánat erejében könnyen válnak új élet kiindulópontjává; a harag sok szeretetlenségét és gyűlölködését csak ritkán ismeri fel és csak ritkán bánja meg az ember. A haragos szentül hiszi, hogy neki igaza van, s hogy haragos természetében válik annyira érzékennyé és botránkozóvá, s hogy keserűségeinek ideges, túlzott kritizálása az oka. Azt mondja, változzanak meg a többiek! Igaz, mások is követnek el hibát, de a harag módja és foka túlzott és helytelen. A vallásos buzgóság is alátámasztja néha hibájában a haragos embert. Minél jámborabb, annál kevésbé ismeri önmagát. A farizeusok is hitték, hogy Jézussal szembeni dühük jogos. Hány ártatlan, erényes ember szenved az ilyen hamis vakbuzgalom miatt! Hány szent szenvedett üldöztetést úgy, hogy üldözőik Isten dicsőségét vélték szolgálni dühükkel. A világ szelleme a maga külsőséges jámborkodásával az üldözés legrettenetesebb fegyvereit forgatja, Isten szellemének fegyvere pedig a türelem, a szelídség, a jóakarát, s a rosszért jóval való fizetés. Krisztus harcban állt a haragvó világgal, s ugyancsak harcban állnak a haragos világgal tanítványai is.

(Folyt. köv.)

Josef Massmann

Vasárnapi jegyzet

Anyá, aki a szeretet kútja

Vándorbottal két férfi távolodik. Porzó utat hagynak maguk után. A nap már hanyatlóban. Bogárcák rajzanak, zúgásuk betölti az erdőzugot. A vándorok nem sietnek. Haladnak. A céljuk határozott, kedvük a magány-eljegyzettségben sem tört ág. Mintha sejtjenék a hangot, ami várja őket lejjebb, egy egészen kicsi szentélyben. A harang néma, mégis hallatszik valami dallam. Vigasztaló „rapszódia”, mint Brahms-é, akinek zárándoka a Harz-hegységet járta, s lelte meg a kegyelem nyugtató forrását.

A vándorok énekelni kezdenek, mögöttük-előttük fenyves-kar a kíséret. A szentélyben letérdelnek. Az alkonyi árnyék, mely bevetődik, elföldi arcukat.

Huszadik századi S. M. mester vette észre őket, s rögtön falképre festette mindkettőt. Triptichon részeit lettek: ülő alakok, szék karfájára akasztott tarisznyával, görcsös bottal. Középre figyelnek, ahol elkezdődik az igazi történet.

Amott a hold teljes –, a secco bal oldalán. Erdő, ágazó liánok, virágok közt az angyal érkezik abba a gondozott lugasba, ahol a kezdettől kiválasztott leány néz szembe vele. Meglepődik az angyal is, a leány is. Megijednek. Az angyal aztán elkezd éneket. A szegénység ártatlan teraszán – ég és föld találkozási helyén. A mindig tiszta anyajelölt ilyet is gondolhat: össze kell gyűjteni a teremtés minden erőt, a kegyelem természetét kérébe kötni, és a Hatalmas lába elé tenni.

Hatalmasnak nevezi a Teremtőt a himnuszban, melyet a jobb oldali képen rokonának suttog el, és áradón énekl. Hozzá jött a hegyen át. Az erdő ezen a képen is jelen van – tömör-zöld lombozattal –, s míg emitt a galamb lebeg a lány felett, ott fészkeire szállt.

A Lélek által megfogant „Szűzben még virág a Gyermeke”. Szentségévelelve ő elmerülten támaszkodik a rokonára. Nem a táj, hanem a teljesség tárul meg szeméinek, s a teremtés középpontjába lép. Attól kezdve csak erre gondol.

A harmadik kép a két vándoré – és ismeretlen társuké. Már előzőleg találkoztak vele – napnyugtán. Ekkor ültek asztalhoz. A kettő elmondta: magányossá tette őket, ami történt. A nagy Esemény. A többiek újra halászni mentek.

Csak egy ideig hallgattak, a kenyértöréskor nyílt meg a szemük. A Megtestesült-Feltámadott kortársa lett a két vándor –, és minden vándor. Az idő már kevésbé fontos; a teremtés erői az „Igében lakoznak”. Az Anya így ringatja a Gyermekeket. Gondozza-ápolja, aggódik érte, amikor már felnőtt is.

Mindaz értünk történik – azóta is. Gondoskodó szeretete korábban kezdődik a golgotai óránál.

A modern francia: Charles Peguy, a konvertita amikor megírja remekművét, az *Évát*, az Istengyermekeket alató Mária köré ilyen sorokat szö: ...szép szemét (a Gyermeke) lehunyta hálátlanságunkon / Csak belső álomra nyitotta fel most már. / Ifjú szeme nem járt már romlásainkon / Nem szemlélt többé mást, csak egy korábbi kort. Egyértelmű az egybeesés a gyermeki és ifjú szempillantásban. A benső látásra azonban aligha van fogalmunk. (Egyetlen nyelvnek sincs.) Peguy erre (is) utal: A kegyelem fája s a természet fája / Úgy összefonódik testvéri csomókkal, / Hogy mindkettő lélek, és mindkettő test; / Mindkettő hajótest, mindketten árbocok. S. M. falképén a fa fontos jelkép, megleveníti a messiási időt, amikor „a hegyek és halmok örömujjongásban törnek ki (...), és a mezőnek minden fája tapsol...”

Mária – örömujjongásban. Az Anya, aki a szeretet kútja. Az élet fájának Gyümölcsét őrzi. De ott van aztán a kivégzés fája alatt. Derű és bánat elválaszthatatlan – fehér és sötét boltozatban. A megváltottak életének rejtett fülkéjéből az aggódó Anya bármikor Fia elé lép: átadja a kérést, könnyet, boldogságot. Mindkettő erő. Vándorok asztalánál a kiválasztott is jelen van: az anyaság örök. Zárándokutak végén ő sem hiányzik.

Kilépek a szentélyből. A két vándor is kilép. A harmadik (aki Második mindenlaudációban) bennünk vesz szállást. Főlnk borul két kar: Isten Anyjé. Kitarul október ege alatt, és minden hónap ege alatt.

† Tóth Sándor

hírek információk

Október 2-án a kolozsvári Szent Mihály-templomban megemlékezést tartottak a 20. századi Magyarországon, illetve Erdélyben szolgálatot teljesítő és hitükért üldözött egyházi személyek hitvallása és életáldozata előtt tisztelegve. Az emlékező műsor elején Grezsa Csaba főkonzul felidézte a programsorozat állomásait, és arra emlékeztetett, népünk sorsában mindig összefonódik az ünnep és az áldozat. Róth Márton külügyi és közkapcsolati igazgató beszélt a kezdeményezés gondolati háttéréről, motivációiról, majd következett a vetített képekkel, illetve Szilasi Alex Liszt Ferenc-díjas zongoraművész játékával kísért megemlékezés, amelyet Kassay Ildikó, a Krónika Intézet igazgatója állított össze és Serfőző Levente olvasott fel. A 2026-ig tervezett programsorozat első állomása idén februárban a szegedi székesegyház volt. Április végén Kolozsváron könyvbemutatóval folytatódott, ahol Serfőző Levente, oktatási helynök Rongyosan az Isten előtt – Györgypál Albert vértanú pap élete című kötetét mutatták be. Az ünnepséget követő szentmisét Kiss-Rigó László püspök celebrálta.

A Szeged-Csanádi Egyházmegye és a Gál Ferenc Egyetem „Bálint Sándor” Vallási Kultúrakutató Csoportja október 15-én 10 órai kezdettel konferenciát szervez Bálint Sándor néprajzkutató születésének 120. évfordulója alkalmából a Gál Ferenc Egyetemen (Dóm tér 6.). Előadók: Serfőző Levente docens, oktatási helynök, Barna Gábor kutatóprofesszor, kutatócsoport vezető, Szőke Balázs, Miklós Réka, Frauhammer Krisztina, Kiss Norbert, Glässerné Nagyillés Anikó. A délután folyamán Bálint Sándor emléktáblájának megáldására és koszorúzására kerül sor a Tömörkény utca 2b szám alatt a Bartók Béla Női Kar közreműködésével.

A Gál Ferenc Egyetem a tavalyi sikeres bálát folytatva a II. összegyemmi Hallgatói bálját rendezte meg október 5-én a Szent Gellért Fórum VIP termében. A közel 150 fős eseményen a Gál Ferenc Egyetem oktatói, munkatársai és hallgatói vettek részt.

Október 19-én, szombaton Jótékonyági Ökumenikus Kórus Koncertre hívnak mindenkit a szegedi Szent Rókus templomba. A 18 órakor kezdődő, szentmisével egybekötött koncert bevétele teljes egészében a rókusai templom felújítási költségeit támogatja. Fellépnek a Székesfehérvári Ökumenikus Kórus, a Pécsi Evangélikus Kórus, a Szegedi Ökumenikus Kórus, Tóka Szabolcs orgonaművész, a Szegedi Szimfonikus Zenekar, és a Király-König Péter Zeneiskola művészei. Szeretettel hívják és várják az érdeklődőket.

A Szeged-Csanádi Egyházmegyei Karitás alkotóháza november végéig minden kedden 15 és 18 óra között várja mindazokat, akik kezűsségükkel szívesen hozzájárulnának olyan karácsonyi dísz tárgyak, képeslapok, gyertyák, karácsonyfadíszek elkészítéséhez, amelyek később a Karácsonyi Karitás Jótékonyági Vásáron kerülnek értékesítésre. Helyszín: ÁGOTA Közösségi és Kulturális Centrum kisterme, Szeged, Csongor tér 8.

Szeged Megyei Jogú Város Önkormányzata pályázatot ír ki a 2024/2025-ös tanévre a Gál Ferenc Egyetem nappali tagozatán tanuló (állami ösztöndíjas képzésben részt vevő), Szegeden bejelentett állandó lakcímmel rendelkező, kiemelkedő teljesítményt elért 1 fő hallgató tanulmányainak anyagi támogatására. Az ösztöndíjpályázat benyújtási határideje a GFE Teológiai Karán október 25. 12.00 óra.

Házasságra készülő párok számára szervez Jegyes Hétvége címmel programot a Házass Hétvége nevű katolikus lelkeségi mozgalom Szeged-Szentmihályon október 25-27-én. Bővebb információ a jegyeshetve.hu oldalon olvasható.

A Gál Ferenc Egyetem Gerhardus Kiadójának gondozásában megjelent a Délvidéki Himnológiai Füzetek 4. – LAETABUNDUS FRANCISCO DECANTET CHORUS ALLELUIA c. könyv, ami megvásárolható a GFE webshopján. A Délvidéki Himnológiai Füzeteket 2020-ban Zentán alapította Miklós Réka egyházzene-tudós. A sorozat elsősorban azzal a céllal jött létre, hogy publikációs lehetőséget adjon a történelmi térséget átfogó, egyházzenei, főként himnológiai vonatkozású kutatásoknak. A második kötetből kezdődően a DHF a Gerhardus Kiadó gondozásában jelenik meg. „Laetabundus Francisco decantet chorus alleluia” a címe a negyedik, jubileumi kötetnek, melyet Franz Karl Praßl Grazi és római emeritus professzor 70. születésnapja alkalmából szerkesztett Miklós Réka és Inga Behrendt. A német nyelvű kötetben magas rangú egyházi méltóságok, volt kollégák és diákok köszöntői mellett gregorián és himnológiai témájú írások kaptak helyet hazai és külföldi szerzők tollából.

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) Családügyi Bizottsága és a Szeged-Csanádi Egyházmegye Pasztorális Helynöksége Szegeden szervezi meg a IV. Országos Életvédő Napot, melynek időpontja november 23. szombat 9.00–17.30, helyszíne a Katolikus Ház (Szeged, Dugonics tér 12.). A részvétel ingyenes, de regisztrációhoz kötött. A résztvevőknek a szünetekben frissítőt és szendvicsebédet biztosítanak. A regisztrációt mindenkinek egyénileg kell elvégeznie. További részletek és a regisztrációs űrlap a pasztoralis.hu oldalon érhetők el.

A Szegedi Dóm Látogatóközpont a korábbi években tapasztalt nagy érdeklődésre való tekintettel, idén ismét lehetőséget kínál betlehemek készítésére családok, iskolai osztályok, plébániai csoportok, illetve egyéni jelentkezők, gyerekek és felnőttek számára. A Nem lehet csoda nélkül élni című betlehemi kiállításra készíthető alkotások anyaga, mérete és az alkalmazott technika szabadon választható. Részletekről a www.domlatogatokozpont.hu internetes felületről tájékozódhatnak, ahonnan a jelentkezési lap is letölthető, vagy személyesen is kérhetnek információt és jelentkezési lapot az érdeklődők a Szegedi Dóm Látogatóközpontjában (6720 Szeged, Dóm tér 16.). Az elkészült betlehemek lehetőséget kapnak arra, hogy a kiállítóterekben tekinthessék meg őket.

Megjelent a Nevelőszülők Magyarországon című könyv, amely az ÁGOTA Közösség 2022-ben végzett egyedülálló országos reprezentatív kutatását mutatja be részletesen. A kutatás a családjukból kiemelt gyermekekről gondoskodó nevelőszülőket vizsgálta országos hatáskörben. A könyv megjelenésének a célja, hogy minél többen ismerhessék meg a szociológiai vizsgálat eredményeit. Az ÁGOTA Alapítvány szakmai kutatásokért felelős szakmamódszertani közösségének és a Szeged-Csanádi Egyházmegye Szent Ágota Gyermekvédelmi Szolgáltató módszertani csoportjának hiánypótló kutatása közelebb visz a nevelőszülői rendszer megismeréséhez, valamint a nevelőszülők társadalmát érintő kihívások feltérképezéséhez. Ezzel pedig új ismeretekhez juttatja nemcsak a szakmát, hanem a döntéshozót is. A Nevelőszülők Magyarországon című könyv elérhető az ÁGOTA Alapítvány és a Szent Ágota Gyermekvédelmi Szolgáltató weboldalain.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László
Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,
Cserny Szilvia, Karsai Örs,
† Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.